

Bir Cuma Namazı

Hikmet ehli zatlar buyurdular ki;

Salihlerden bir mübarek zât, bir cuma günü, evde un kalmayınca merkebine yüklemiş buğdayı, değirmene doğru koyulmuş yola... Değirmene vardığında, çuvalı indirirken merkep kaçıyor.

Merkebi aramaya çıksa, cuma namazı kaçacak. Kendi kendine "Sen nereye gidersen git, ben Rabbimin emrinden çıkmam, doğru cuma namazına gidiyorum" diyor...

Vakit giriyor ve huşû içinde ibadetini yapıyor... Cuma'dan sonra bakıyor, merkep hâlâ yok... Tarlaya gitse merkep lazımdır. Un için zaten yine merkep lazım. "Ben şimdilik eve gidip biraz dinleneyim, sonra çaresine bakarız" diye düşünüyor...

Eve yaklaşınca, ahırdan merkep sesi geliyor. "Hanım, bu merkebin burada işi ne?" diyor. O da "Efendi, bugün ödüm patladı, az kalsın ölüyordum" diyor: "Bir aslan merkebi önüne katmış, bir o tarafa, bir bu tarafa, derken ahıra kadar getirdi. Ben de korkudan odanın bir köşesine saklandım. Pencereden baktım, aslan geldiği gibi gitti."

Adam;

"Hanım, bu bizim merkep değil mi?" diye soruyor. Hanım da "Evet bizim merkep" diye cevap veriyor.

Adam şaşırıp kalıyor... Hanımı bu arada "Bey, senin karnın açtır. Taze un geldi, ekmek yaptım" deyince adam hayretle "Hanım, un nereden geldi?" diyor. "Sorma bey! Komşumuz değirmene gitmiş, kendi unu yerine bizim unu getirmiş, yanlışlığı anlayınca da unu bize bıraktı. Yani unumuz geldi... Sana bir haberim daha var bey! Bizim komşu bahçesini sulamış ancak kanalı açık unutmuş, bizim bahçe de sulanmış!"

Mübarek zat, hanımından bunları duyunca ellerini açmış ve şöyle dua etmiş:

"Allah'ım ben senin bir emrini yerine getirdim, sen benim üç ihtiyacımı gördün. Sana ne kadar şükretsem azdır ya Rabbi..."

Kaynak: ehlisünnetbüyükleri.com